

Fernando Valverde

Celia

A ma született Celianak

Nem ismered az esőt, se a fákat,
de már egy erdő vagy.

Ma van, hogy kezdődik neked a világ,
hogya szemed a tengerrel megtelik,
hogya mindenki úgy fogad, mint egy állomáson,
ahol az ember folyton várakozik,
hogya minden születés és csoda,
térképek, amiken nincs egyetlen úticél sem.

Ma, hogya világ elkezdődik,
a szomorúság észrevétlen,
te vagy a tiszta idő,
a fa és a csönd illata,
kérdések árnyékok nélkül,
és feltétlen szeretete
annak, aki mindent elveszített.

Ez az én bizonyosságom,
a hullámok, az óceán,
madárdal nevetésed.

Magaddal hoztad egy emlék morajlását,
azok a picike lábak, olyan picik,
mint a nyomok a hóban, amiket magad után hagytál
azokban a januári pillanatokban.

Milyen lesz az élet, amikor növekszik a kezedben
az örömhírek törekenységével,
mint egy hal, ami kisiklik, hogya visszatérjen a folyóba.

Egy tetszőleges délutánon,
mint egy szerelmet, olyan meglepődve
érezed majd a szellőt, ami a fákat is megérintette
ősi elcsigázottsággal.

Vannak idők, amikor nehéz, és éget, mint a foszfor,
mikor felfénylik egy emlék...

A kezed ragyog,
nincsenek árnyékok, se török,
látom az üstökösöket,

ahogy karistolják az éjszakát,
mint egy hajó, ami elindul és belevész a ködbe.

Az élet egy ház, amiben egy idegen él,
egy kert a múltból, ahová nem fogsz visszatérni,
egy partszakasz, amit keresel félve kísérteteitől.
De az élet
fény is egy ablak mögött,
mikor a sötétség
megszáll minden rést és minden kontinenst.

Ez az éjszaka sötét,
a vonat kezek után kutat,
amik az idő túloldalán vannak.

Közben azon gondolkozom, hogyan mondjam el,
hogy az álmok a részeink,
ahogyan egy kikötő is utazás.

Merthogy már egy erdő vagy,
és vannak delfinek és tavak és hegyek
és lehetetlen szerelmek,
miket majd Celianak neveznek.

Valaki mondja a nevedet a jövőben,
és egy üres ház megtelik emberekkel,
mindenki asztalhoz ül.
Már biztos elfelejtetted,
a boldogság volt, ami elültette ezt a bánatot,
a boldogság nem volt más, mint vihar
egy üres pohár fölött.

Mikor a félelem és kilátástalanság megjelennek,
és már az összes cseresznye lehullott a sárba,
és sirályok sikítják
egy megsebzett nő elviselhetetlen elfeledettségét,
aki úgy érzi, fejlődni annyi, mint magányosabbá válni...

Ha mindez megtörténik,
emlékezz rá, hogy az eső miként
változik át fává,
és a hullámok hogyan
jelentik a víz végét és a tenger kezdetét.
Még nem ismered a tengert, se a sarat, se a fákat,
de már egy erdő vagy, amin egy folyó fut keresztül.

Prágai képeslap

El akarlak vinni a világba, amit ismerek,
a világomba, zajok és kísértetek közé,
városokba, amikben van egy szeglet,
ahol a halált találod.

Az én világom olyan sötét a tied nélkül...

Nézem most a Moldvát,
a víz minden szélen öngyilkos lesz,
a város lecsendesedve,
egy fájdalom istenek és remények nélkül,
sok háborúval ezután
innen az emberek menekülnek
bármiféle bejósolható reménység elől,
és a testre átragad
valami páraszerű reszketés.

A falak szürkék, mint a füst,
a szavak után van a vége,
ami leomlani látszik.

És Vysehradban pusztulnak a galambok,
olyan hideg a tél, hogy
sebekkel jár a kézen és a lábon.

Pedig itt senki sem reszket, mindenki tudja,
hogyan ez szerencse és egyensúly kérdése.

Mindenki hisz a várakozásban.
És a fájdalom hozzászokik,
az idő hozzászokik,
a félelem és a szomorúság hozzászoknak
neheztelés nélkül élni.
Semmi sem akar leomlani, minden marad
elázottan egy vihar után,
egy törékeny vihar után,
ami csodálatos hangot ad,
egy fájdalomét, ami keserű, mint a fagy.

A tó

Ez a hó, amit taposol, lassan sárrá változik,
és a tóban a tied nélkül látom majd az arcom.

Végig a part mentén haladtam,
anélkül akartam átkelni, hogy vizes legyen a lábam,
és akkorát estem, hogy a tenyerem belefájdukt.

A fű alatt kövek várakoznak,
megkapják a bőröm, mint egy útelágazás.

De magukéva nem teszik,
azok a testek olyan szépek, mikor az idő megériinti őket,
hogy semmi közünk hozzájuk,
ők egy tiltott erdő.

Örökre ottmarad nyoma egy visszaverődésnek,
mert a kezek mindezt nem felejtik el,
még ha a mi kétségeink nagyobbak is.

A dalok, amiket elfelejtesz, lábnyomok a hóban,
és a bőrén a tavaknak felenged a jövő.

Skobrák Máté fordításai

Fernando Valverde (1980) granadai születésű költő, a filológia doktora, szociálatropológus. Tíz éven keresztül az El País című napilap újságírójaként dolgozott, és megalapítása óta a Granadai Nemzetközi Költészeti Fesztivál szervezője. Több mint 100 egyetem (többek között a Harvard, Oxford, Columbia, Princeton) közel 200 kritikusa az 1970 után született spanyol nyelvű költők közül a legmeghatározóbbnak választotta. Fontosabb kötetei: Viento favorable, Madrugadas, Razones para huir de una ciudad con frío. A Los ojos del pelícano című kötetével, amely Argentínában, Kolumbiában, Mexikóban és az Egyesült Államokban is megjelent, elnyerte az Emilio Alárcos Költészeti Díjat. Legutóbbi könyvét, a La insistencia del daño-t a Latin-Amerikai Írók Intézete (University of New York) az év könyvének választotta. Jelenleg az atlantai Emory University professzora.